

Hoa Lạc Lệnh

Contents

Hoa Lạc Lệnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10

Hoa Lạc Lệnh

Giới thiệu

Hoa Lạc Lệnh của tác giả Vô Xử Khả Đào là câu chuyện ngắn về cuộc sống giữa hai người đã kết ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lac-lenh>

1. Chương 1

Từ huyện Giang Ninh đến Kinh Thành, tất nhiên không thể không qua Giang Nam. Để đến Giang Nam không thể không qua thành Yên Tử.

Từ xưa tới nay, nơi đây đã phồn thịnh đông đúc, thương nhân giàu có khắp mọi nơi. Bởi vì hoa Sơn Trà là ngự hoa của triều đại này, mà khí hậu thành Yên Tử vô cùng thích hợp cho việc trồng loại hoa này, phần lớn hoa Sơn Trà từ ngự hoa viên cho đến trong phủ các nhà quyền quý ở kinh thành đều do nơi đây đặc biệt cung cấp, việc vận chuyển hoa Sơn Trà trở thành quy định của đất nước, Thái hậu đã hạ lệnh mở ra một con đường chuyên để dâng hoa Sơn Trà, người đương thời gọi là “Đường hoa Sơn Trà” .

Con đường hoa Sơn Trà này trước giờ trị an bình yên, mấy ngày gần mới xuất hiện vụ án lớn.

Trên đoạn đường qua lại náo nhiệt nhất giữa những ngày xuân, nhà Mộ Dung ở thành Yên Tử đang vận chuyển hoa Sơn Trà đã được Thái hậu khâm điểm lên kinh thành, trọ tại một khách điểm, không nghĩ đến

giữa đêm khuya lại gặp phải đạo tặc, cướp mất công tử Mộ Dung Thanh của nhà Mộ Dung và hàng hóa, để lại một phong thư: vạn lượng hoàng kim, một người một hoa.

Hiển nhiên nhà Mộ Dung đã chuẩn bị xong tiền chuộc, nhưng kẻ trộm lại chẳng thấy đâu.

Gia chủ Mộ Dung Đồng không nghĩ ra được cách nào, đành vẽ mấy ngàn tấm chân dung đệ đệ phát ra mọi nơi, bỏ ra số tiền lớn để tìm người. Phở lớn ngõ nhỏ dán đầy chân dung Mộ Dung Thanh, trên giấy là nam nhân trẻ tuổi mày gọn mắt thanh, mang theo hơi thở dịu dàng của vùng Giang Nam.

Bởi vì quốc hoa bị cướp, Thái hậu tức giận, Tô Từ đang ở gần đấy liền bị điều đến phá án.

Tô Từ đi vào khách điểm, vừa vặn có một con chim bồ câu vỗ cánh bay qua trên đỉnh đầu, rơi vài cọng lông xuống.

“Bồ câu nhà ai nuôi? Tránh ra tránh ra!” Một nam tử mập lùn quay đầu hướng trong khách sạn kêu lớn, “Tiểu thư, Tô đại nhân đến rồi!”

Tô Từ chẳng để ý phũ phũ mấy cọng lông vũ trên vai, lại thấy Mộ Dung Đồng đã sớm chờ ở sảnh lớn của khách điểm, dáng người thướt tha, dịu dàng hành lễ, “Tiểu nữ Mộ Dung Đồng tham kiến Tô đại nhân.”

Tô Từ nâng dậy, bởi nàng cũng không nghiên cứu gì với hoa cỏ, bèn hỏi “Hoa Hạc Lệnh rốt cuộc quý giá đến nhường nào?”

Mộ Dung Đồng mặc một thân áo vàng nhạt, khuôn mặt mộc thuần khiết, mặc dù giọng nói bình tĩnh, nhưng cũng nhìn thấy lo lắng bất an ẩn sâu trong đôi mắt: “Hoa Hạc Lệnh là cực phẩm trong các loại hoa Sơn Trà, đầu mùa hè nở hoa, màu sắc rực rỡ như lửa, thường nở nửa năm không tàn, còn được gọi là Ly Hồn hoa — nghĩa là người thưởng thức có muốn hay không cũng đều mê mẩn. Mười mấy năm qua, xá đệ cũng chỉ trồng được một chậu. Tháng trước mới ra nụ. Thái hậu biết được, hạ chỉ muốn chúng ta lập tức dâng lên.” Nàng ngừng lại một chút, “Hoa này nếu không tìm lại được, nhất định Thái hậu sẽ trách tội nhà Mộ Dung hành sự bất lực, kết quả thế nào, ta thật sự. thật sự không dám nghĩ tới.”

Vương bộ đầu đứng bên cạnh cũng cười khổ: “Đâu chỉ là nhà Mộ Dung, nha môn chúng tôi cũng là chịu không nổi.”

“Nghe nói Mộ Dung công tử chuyên nghề trồng hoa?”

Trên người Mộ Dung Đồng truyền đến một mùi thơm nhàn nhạt, không giống hương hoa hồng nồng đậm, nhưng lại đủ để thấm vào ruột gan, “Gia phụ mất sớm, Thanh đệ từ nhỏ tính tình cô độc, chỉ thích ở trong nhà nuôi trồng hoa Sơn Trà — hoa Hạc Lệnh chính là cực phẩm mà đệ ấy dốc hết tâm huyết nhiều năm vun trồng được.”

“Chậu hoa này quá quý báu, không thể xảy ra chút sơ sẩy nào, và bởi do một tay đệ ấy vun trồng, ta liền cho đệ ấy đi cùng để chăm sóc, không ngờ. Thanh đệ chưa bao giờ ra rời nhà đi xa, hiện giờ bị người khác bắt đi, ta thật sự lo cho đệ ấy.”

Nhà Mộ Dung ở Giang Nam là một vọng tộc, Vương bộ đầu khẽ lắc đầu thở dài, nhỏ giọng nói với Tô Từ: “Nhà Mộ Dung này tuy rất giàu có, nhưng con cháu lại ít ỏi. Năm đó vị Mộ Dung tiểu thư này chơi đùa gần bờ hồ, suýt chút nữa chết đuối, khi đó Mộ Dung Lão gia tốn vạn kim, mời danh y chung quanh mới cứu được nàng, không nghĩ tới hôm nay công tử lại xảy ra chuyện.”

Tô Từ nhìn rào một vòng chung quanh phòng hai tỷ đệ, cũng không có gì khác thường. Nàng đi ngược ra cửa, đứng ở tầng hai, nhìn được sân trong của khách điểm, bên trong vẫn còn chậu hoa và hàng hóa, thảng hai gió mát quét qua, dẫn theo sự rung động tầng tầng lá lá của cây đại thụ rậm rạp kia.

“Kẻ cướp để lại bức thư đâu?”

Vương bộ đầu vội vàng móc ra đưa cho Tô Từ. Tô Từ nhìn kỹ, bên trên tám chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, vài chỗ nước mực khô kiệt, đường nét thô to, nàng thì thào một tiếng: “Giống như là dùng ngón tay để viết.”

“Là ai nhìn thấy Mộ Dung công tử sau cùng?” Nàng trở về phòng, hơi trầm tư hỏi.

“Mộ Dung quản gia, Kì thúc.” Vương bộ đầu trả lời.

Kì thúc nhanh chóng chạy tới, kể lại đầu đuôi gốc ngọn những gì đã thấy đêm đó lại một lần: “Bởi vì ta ở nhà xử lý mấy việc vặt, lúc tới nơi này đã khuya, đến phòng khách, thấy khó chịu nên mở cửa sổ. Ánh trăng rất sáng, ta nhìn thấy thiếu gia đang xem xét hoa Sơn Trà trong đình viện. Một lát sau, liền lên lầu nghỉ ngơi.”

“Thiếu gia của người vì sao đã trở như thế vẫn đi xem xét hoa Sơn Trà ?”

“Đại nhân có điều không biết, hoa Sơn Trà vốn phải bón phân tưới nước trong đêm khuya, cho nên thiếu gia mới có thói quen đi tiểu đêm. Khi đó là canh ba giờ dần. Ước chừng là giờ Mẹo, thì có người làm sợ hãi kêu không thấy thiếu gia đâu.”

“Sau đó có thấy ai khác đi vào phòng của Mộ Dung Thanh không?”

Kì thúc trầm tư một lát, lắc đầu nói: “Không có.”

Tuy không có đầu mối, Tô Từ cũng không gấp, đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, đột nhiên nói: “Nhà Mộ Dung dâng hoa lên kinh thành từ trước đến giờ đều bảo vệ kỹ càng, chỉ là người làm cũng đã có gần bốn mươi người. Kẻ cướp không tiếng động nào có thể bắt người được đi. Chỉ e là. . . . Có nội tặc cũng chưa biết chừng.”

Mộ Dung Đồng không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt hơi nặng nề: “Đại nhân, ngài cứ việc điều tra, chỉ cần có thể tìm được Thanh đệ về, cho dù ta có táng gia bại sản cũng không sao cả.”

Tô Từ suy nghĩ một lát, lại nữa cầm bức thư đòi tiền lên hỏi: “Mộ Dung tiểu thư, ngân phiếu vẫn còn trong người sao?”

Mộ Dung Đồng sâu kín trầm thở dài: “Đây là điều ta lo lắng nhất —— chỉ là chẳng biết vì sao, kẻ cướp cũng không nói lấy tiền chuộc thế nào. Cũng không biết bọn họ sẽ như đối xử Thanh đệ ra sao.”

Tô Từ gật đầu một cái, quan sát bốn phía, đột nhiên hỏi: “Mộ Dung cô nương, những chậu hoa này trong phòng cơ nương và đệ đệ cô nương có tác dụng gì hay sao?”

Bên trong gian phòng chất rất nhiều chậu hoa, bên trong đổ đầy bùn đất nhưng lại không trồng hoa cỏ, hơi kỳ lạ.

“Những thứ bùn đất này đều là khắp nơi chuyển tới, bởi vì cấu tạo và tính chất của đất đai không giống nhau, trồng ra hoa Sơn Trà cũng khác nhau.” Một nam nhân có vóc dáng thấp bên cạnh Mộ Dung Đồng mở miệng giải thích, “Thiếu gia là danh gia trồng hoa Sơn Trà, từ nhỏ đã thích nghiên cứu những bùn đất này.”

“Vị này không phải người Giang Nam đó chứ?” Tô Từ cười nói, “Khẩu âm nghe giống như Tây Nam .”

“Chúc Nhị thúc là người ở tỉnh Điền (tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc), cũng là người trong nghề làm vườn. Gia phụ khi còn trẻ tuổi thường tới Điền Tây buôn bán hoa Sơn Trà nên biết nhau, ở nhà ta hơn mười năm.” Mộ Dung Đồng nói.

Tô Từ khẽ gật đầu, nhặt một nhúm bùn đất đen: “Chúc Nhị thúc, khác nhau thế nào đây?”

“Đối với người trong nghề, cần chú ý rất nhiều loại bùn đất—— thí dụ như đất Điền Tây chua nhất, trồng hoa Sơn Trà lại to nhất; mà chất của đất thành Yên Tử thì dính, nên thông khí không được tốt. Nếu muốn trồng thành hoa Hạc Lệnh, riêng việc điều chế bùn đất đã phải mất hơn năm năm.” Chúc Nhị thúc nói tiếp: “Chậu hoa Hạc Lệnh bị trộm này, trong chậu bùn đất chua nhất, bởi vì là tốn một khoảng tiền lớn mua từ Điền Tây, mà chỉ có một chậu nho nhỏ, thiếu gia cũng không để cho người khác chạm vào, luôn tự mình khuôn vác.”

“Thì ra là vậy.” Tô Từ chợt hiểu ra, vỗ vỗ bùn đất trong lòng bàn tay, lần nữa đứng dậy, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một nghiên mực bên cạnh bàn, mở miệng nói với Vương bộ đầu, giọng điệu chắc chắn: “Bức thư đòi tiền này do ai viết, ta đã biết rõ rồi.”

2. Chương 2

Tô Từ lấy tấm giấy viết thư ra lần nữa, kẹp tờ giấy mỏng ở đầu ngón tay, hứng ánh sáng ngoài cửa sổ, nói với những người đứng ở phía sau: “Tấm chữ này có gì rất khác thường?”

Vương Bộ khoái do dự hỏi: “Là ta hoa mắt sao? Sao mấy chữ này có chút ánh màu vàng kim?”

“Ánh màu vàng kim là được rồi.” Tô Từ ra lệnh cho người lấy một cái nghiên mực từ sát vách, ngón tay chấm chấm mực nước, quét cho một đường ngang lên trên giấy, lại nhìn hướng mọi người, “Xin mời các vị kiểm tra thử một chút liền biết ngay.”

Mọi người không hiểu ý, Mộ Dung Đồng đến gần trước nhất, thoải mái kéo ống tay áo, theo đó mà vẽ lại, dùng ngón trỏ vẽ ra một đường. Sau đó là Kì thúc, Chúc Nhị thúc, cuối cùng thì mỗi một người làm cũng cứ thế làm theo một lần.

Trong phòng tràn ngập mùi mực, đợi đến giấy khi Tuyên Thành khô hẳn, Tô Từ cầm lên, soi dưới ánh sáng, cười đắc ý: “Đường thứ ba này là Chúc Nhị thúc vẽ à?”

Chúc Nhị thúc tiến lên một bước, lại thấy giữa những hàng mực đen chỉ có hàng thứ ba thì ánh màu vàng nhàn nhạt. Hắn hơi cảm thấy có chút không yên tâm, cổ cười hỏi: “Đại nhân, đây là có ý gì?”

Tô Từ lại lấy nghiên mực nhỏ từ trong phòng Mộ Dung Thanh ra, lại chấm chấm lần nữa, quét một nét mực lên trên giấy.

Không phải chỉ có một, mà vết mực này cũng ánh màu vàng kim.

Tô Từ nhàn nhạt nói: “Trong sách thiên công khai vật có ghi lại, nước mỡ chế tạo thành mực màu sắc sẽ đậm, chỉ là gặp đất chua, sẽ hiện màu vàng kim. Hôm đó kẻ trộm di chuyển hoa Hạc Lệnh, trên tay nhiễm chất chua, hẳn ta lại dùng ngón tay chấm nghiên mực nhỏ này, đương nhiên là để lại chất chua trên nghiên mực, vì vậy ta vẽ một đường, vết mực liền ánh lên màu vàng kim.”

“Ta để các vị dùng nghiên mực sạch sẽ bên kia, chấm vào mực nước vẽ một đường, chỉ có trên dấu tay Chúc Nhị thúc người mang màu vàng kim —— điều này đã chứng minh, trong nhiều người như vậy, chỉ có người, từng di chuyển hoa Hạc Lệnh!”

Sắc mặt Chúc Nhị thúc trắng bệch, đôi môi run rẩy lại không thốt nổi một câu.

“Cũng may mà tự người nhắc nhở ta —— bùn đất do Điền Tây chuyển tới có tính chua rất cao, cực kỳ trân quý, chỉ dùng để điều hòa đất cho hoa Hạc Lệnh. Mộ Dung Thanh nếu chưa bao giờ để cho người khác chạm vào, tính chua ở đầu ngón tay Chúc Nhị thúc từ đâu mà có? !”

“Trừ phi —— người từng di chuyển qua hoa Hạc Lệnh!”

Bằng chứng trước mặt, không thể nào bác bỏ, đôi môi Chúc Nhị khê mấp máy, hồi lâu, quỳ bọp xuống: “Hoa Hạc Lệnh là ta trộm. Ta...ta nghĩ nếu có thể trộm rồi cẩn thận nghiên cứu, rồi trồng ra được một cây cũng không phải là việc khó. Cho nên mới ngu ngốc lừa gạt.”

“Hừ, thành Yến Tử thật trồng hoa Sơn Trà, công tử xưng là đứng đệ nhất. Nếu như hẳn không có ở đây, tự nhiên do người đứng đầu.” Kì thúc tiến lên một bước, lạnh nhạt nói, “Chúc Nhị, người trộm hoa Hạc Lệnh, bụng dạ khó lường, há chỉ đơn giản như vậy? Người muốn Thái hậu trách tội nhà Mộ Dung, cây ngã bầy khỉ tan, người liền có thể tự lập bè phái, phải thế hay không?”

Chúc Nhị chưa kịp cãi lại, Mộ Dung Đồng lẳng lặng nói: “Chúc Nhị thúc, ta chỉ hỏi ông một câu, Thanh đệ ở chỗ nào?”

Chúc Nhị hốt hoảng vội nói: “Ta chỉ trộm hoa, thiếu gia không phải là ta bắt đi.”

Mộ Dung Đồng chẳng giận mà cười, “Được lắm, ông không muốn nói, ta đưa ông đi quan phủ, tự nhiên có người buộc ông phải nói.”

“Đại nhân minh xét a! Đêm đó ta trộm hoa, nhớ tới trong phòng thiếu gia có lẽ còn có chút đất Điền Tây, liền len lén vào trong xem xét. Ai ngờ. Ai ngờ vào phòng, mới phát hiện trên bàn có một tờ giấy, trên đó viết nếu muốn thiếu gia còn sống, thì phải chuẩn bị một ngàn lượng bạc trắng. Ta biết

được thiếu gia đã bị người ta bắt đi, liền thuận nước đẩy thuyền, viết một tờ giấy khác, bởi vì không tìm được bút lông, mới lấy ngón tay viết đại.”

“Mặc dù người viết tiền chuộc là vạn lượng hoàng kim, vì sao lại không viết phương thức giao tiền?”

“Khi đó ta không yên tâm, sợ bị người ta nhìn thấy, trong lúc nhất thời cũng không nhớ đến phương pháp ổn thỏa, liền vội vã viết tám chữ đó.”

“Tờ giấy ban đầu đâu?” Tô Từ lạnh lùng hỏi.

“Vứt.” Chúc Nhị run rẩy, thịt béo trên mặt gần như sắp nhỏ giọt xuống.

“Trên tờ giấy kia có nói cách thức giao tiền chuộc?”

“Nói. Sẽ thả chim bồ câu tới đây, đến lúc đó liền cột ngân phiếu vào trên chân chim bồ câu.”

Tô Từ bỗng nhiên nhớ tới buổi sáng sớm mới bước chân vào nơi này, con chim bồ câu trắng kia vỗ cánh bay đi, đáy lòng chợt lạnh: “Trên giấy có từng viết kỳ hạn?”

“Hôm nay. buổi sáng hôm nay.”

Sắc mặt Mộ Dung Đồng trắng nhợt, ho khan kịch liệt, nha hoàn vội vàng đưa nước trà đến, một màn lộn xộn.

Vương bộ đầu thở dài, khoát tay chặn lại: “Bắt Chúc Nhị đến quan phủ, thẩm vấn cẩn thận!”

3. Chương 3

“Tô đại nhân, người xem trong vụ án này, khẩu cung Chúc Nhị có thể tin được không?” Vương bộ đầu gõ gõ cái bàn, đáy mặt ưu sầu, “Nhưng mà hần ta lại thừa nhận mình chỉ trộm hoa, vậy thì Mộ Dung Thanh đã đi đâu?”

“Từ từ rồi đến, cứ tìm hoa Hạc Lệnh trở về trước đã.” Tô Từ ngửa đầu uống ly trà xanh, ngồi ở đại sảnh khách điểm, chợt nghe tiếng ồn ào ngoài cửa.

“Các người đây là khách điểm mà! Tại sao không cho người ta vào? ! Có vụ án gì à? Là giết người hay là đốt nhà? Mở cửa không đón khách là đạo lý gì chứ?”

Chẳng biết tại sao, tiếng nói kia vừa mới truyền vào trong tai Tô Từ, nàng thiếu chút nữa liền bị nước trà làm sặc, đứng lên làm như không có chuyện gì xảy ra, định đi vòng ra hậu viện.

Ngoài cửa người nọ mắt lại tinh, hô liền một hơi: “Tô đại nhân! Tô đại nhân!”

Nha dịch thấy hần ta quen biết Tô Từ, đang lúc nghi hoặc thả tay ra, liền thấy nam tử trẻ tuổi kia chạy tới trước mặt Tô Từ, khẩn thiết nói: “Tô đại nhân, tại hạ Bùi Chiêu đây mà!”

Tô Từ nắm tay lại thành quyền, lại mở ra, trên mặt miễn cưỡng mỉm cười, hành lễ: “Đã lâu không gặp.”

“Vừa rồi không phải mới gặp ở Trì châu hay sao.” Mắt phượng Bùi Chiêu khẽ cong, trên khuôn mặt tuấn mỹ giờ lên nụ cười hiền lành vô hại, ngược lại dương dương đắc ý nói với nha dịch: “Ta chính là lão bằng hữu của Tô đại nhân, sao nào? Có thể đi vào được chưa?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên!” Vương bộ đầu cúi đầu khom lưng, cười nói, “Vị công tử này, mời vào.”

Bùi Chiêu đi theo sau lưng Tô Từ, rất có mấy phần ý cáo mượn oai hùm, Tô Từ thầm cắn răng, cho đến chỗ không người ở hậu viện, mới nhỏ giọng hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Nghe nói người vợ vàng chạy tới thành Yến Tử, chính là vì thay Thái hậu tìm chậu hoa, ta tò mò mới tới đây xem thử một chút.” Bùi Chiêu mặt mày chây lười, cười trêu nói, “Hoàng thân quốc thích cũng không biết người...người cần gì phải liều mạng như vậy?”

Giờ phút này trời chiều buông xuống, trong viện bóng của cây cao lớn ngã xuống kia, trùng hợp che kín nửa gương mặt Bùi Chiêu, khoảnh khắc sáng tối đó, cũng nổi bật mày kiếm mắt sáng của người này lên. Đáng tiếc cho sự tuần tú lịch sự, mà làm người vừa lười lại biếng như vậy. Tô Từ lắc đầu một cái, bình tĩnh nói: “Hoa không quan trọng, quan trọng chính là mạng người.”

“Gi? Ta nghe bọn nha dịch nói, không phải đã tìm được nghi phạm rồi sao?”

“Nghi phạm một mực chắc chắn mình không có bắt người.”

“Hoa đâu?”

“Vương Bộ khoái đã sai người đi tìm. Có lẽ rất nhanh sẽ có thể tìm về thôi.” Tô Từ không yên lòng, “Không biết vì sao nha, ta cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy.”

Từ cửa khách điểm mơ hồ truyền đến tiếng la, giống như Kì thúc đang lớn tiếng trách mắng người làm chuyên chở hàng hoá vô dụng, Tô Từ hơi hơi nghĩ, quần gia này mới nhìn lần đầu cũng cảm thấy trung thực, kể từ khi Chúc Nhị bị quan phủ bắt rồi, lại kiêu căng lên không ít đấy.

Nha dịch thở hồng hộc chạy tới, vội la lên: “Tô đại nhân, dựa theo lời Chúc Nhị đi lên núi Thúy Vi lục soát miếu nhỏ, nhưng không thấy hoa Hạc Lệnh.”

“Hả?” Tô Từ chợt nhíu mày, quả nhiên, chuyện này còn có ẩn tình khác.

Bùi Chiêu mấp máy môi mỏng, ý vị sâu xa cười một tiếng: “Kẻ trộm hoa lại để hoa bị trộm, đây chính là hoàng tước chờ phía sau sao?”

Ban đêm, một bóng đen nhẹ nhàng lọt vào phòng của Bùi Chiêu, Phi Diên im lặng hành lễ, lại thấy chủ nhân tựa vào cạnh cửa sổ, nhìn mỗi một hướng.

Căn phòng đó, đèn vẫn sáng.

“Tô cô nương lại vì vụ án mà thức đêm sao?” Phi Diên thở dài nói, “Vương Gia, không phải mỗi một chậu hoa thôi sao? Ngài đi khuyên Thái hậu nói năm nay không cần cống nạp vào nữa thì chẳng phải đã xong rồi à.”

Bùi Chiêu khẽ cong khóe môi, cười bất đắc dĩ: “Không phải là nàng quan tâm hoa, rõ ràng là muốn tìm ra người nào đã ép buộc Mộ Dung Thanh ấy.”

Lời còn chưa dứt, lại thấy cửa gian phòng kia cọt kẹt một tiếng, bóng dáng mảnh khảnh Tô Từ bước ra.

Bùi Chiêu theo bản năng đi nhanh ra ngoài, vài bước đuổi theo, sóng vai với nàng.

Tô Từ cũng không bắt ngờ, mí mắt cũng chẳng chớp: “Sư huynh, một lát người đừng lên tiếng là được.”

Về mặt nàng nghiêm nghị, gõ cửa.

Hiển nhiên là chủ nhân trong phòng cũng chưa ngủ, nói thật nhỏ: “Mời vào.”

Tô Từ đẩy cửa vào.

Mộ Dung Đồng ngồi ở bên án, tay lật sổ sách, lộ vẻ tâm sự nặng nề. Nàng vốn là một cô nương thanh tú yếu ớt, bởi vì gia biến lần này, càng lộ vẻ gầy yếu, dưới hốc mắt hai mảnh thâm đen, ước chừng nhiều ngày chưa từng được yên giấc rồi.

“Mộ Dung tiểu thư, đêm khuya tới chơi, thực là Tô mỗ trần trọc khó ngủ, có chút nghi vấn mong có thể được giải đáp.” Tô Từ đi thẳng vào vấn đề, “Ta nghe nói Mộ Dung tiểu thư từ sau khi lệnh tôn sau qua đời liền chấp chưởng gia môn, gia nghiệp nhà Mộ Dung lớn như vậy, thiên đầu vạn tự, hẳn là vất vả.”

“Tô đại nhân muốn hỏi cái gì ta rất rõ ràng.” Mộ Dung Đồng cười khổ, “Gia phụ dựa vào hoa Sơn Trà mà tay trắng làm nên sự nghiệp, nhà Mộ Dung đến nay, thanh danh giàu nhất thành Yến Tử, kì thực lang sói

vây quanh, từng bước hoảng sợ. Lại không nói đến các thương gia quanh mình cùng chia một chén canh, chính là trong nhà, các loại thể lực rắc rối khó gỡ cũng không ít.”

“Thí dụ như Chúc Nhị thúc, hai tháng trước, hẳn lặng lẽ cho người đi Điền Tây mua sắm khá nhiều mầm hoa Sơn Trà quý hiếm, muốn tương lai có thể tự lập môn hộ, những thứ này ta đều rất rõ ràng. Nhưng Thanh đệ tính tình cô độc, vẫn không thể tiếp nhận buôn bán trong nhà, ta nỗ lực gánh lấy, dù sao cũng còn phải dựa vào những lão nhân này cũng liền nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Không ngờ lần này hẳn lại ác tâm như vậy.”

Tô Từ vô cùng nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng làm như lơ đãng hỏi: “Kì thúc cũng là quản sự lâu năm tại nhà cô nương chứ?”

Mộ Dung Đồng gật đầu, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên có người gõ cửa, là nha hoàn của nàng thật cẩn thận bưng một chén thuốc đi vào, nói thật nhỏ: “Tiểu thư, nên uống thuốc rồi.”

Nha hoàn đi ngang qua Tô Từ, Tô Từ nhân tiện liếc nhìn nước thuốc nồng nặc này một cái, mũi ngửi thấy được một mùi thuốc, chua xót, mang theo mùi tanh nhàn nhạt. Tô Từ chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, rồi lại không phân biệt được cái gì, liền ngẩn ngơ.

Mộ Dung Đồng nhận lấy, áy náy cười một tiếng: “Là chứng khí hư ngày xuân. Vào ban ngày thật sự quá hỗn loạn, đại phu đã dặn dò lại quên dùng thuốc, xin hai vị chờ chút.”

Nàng tự đi vào trong buồng uống thuốc, Tô Từ ngồi một lát, đứng lên đẩy cửa sổ ra, lại thấy trong viện thợt hoa đang tưới nước.

Trắng lạnh như nước, gió đêm thổi làm chạc cây hòe lay động tạo âm thanh xào xạc có vẻ thê lương mà dịu dàng, Bùi Chiêu nhẹ giọng nói: “Kì thúc nói hoa Sơn Trà quý hiếm cần phải bón phân tưới hoa giữa đêm, quả nhiên là thế.”

Tô Từ lại giống như không nghe thấy, không biết nhớ ra cái gì đó, tầm mắt nhìn ra tiểu viện, trở nên đờ đẫn khác thường.

Phía sau Mộ Dung Đồng mới vừa uống xong thuốc bước ra, đang định mở miệng, lại bị Bùi Chiêu ngăn lại, ý bảo giờ phút này nàng chớ nên quấy rầy.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt Tô Từ một lần nữa ngưng tụ, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên có người nói dối.”

4. Chương 4

Đêm hôm khuya khoắc, không kịp đi mời Vương bộ đầu, Tô Từ liền gọi mọi người tới, mỉm cười nói: “Thời điểm Mộ Dung công tử bị bắt đi, bởi vì là đêm khuya, các vị đều đang nghỉ ngơi, chỉ có Kì thúc người là người cuối cùng nhìn thấy hắn.”

“Kì thúc, phòng của người ở đối diện, đêm đó người kể lại vụ án, “Người đang ở bên cửa sổ thì nhìn thấy Mộ Dung Thanh, vừa vặn là ở thời gian này, tưới nước cho hoa Hạc Lệnh.”

“Không sai.”

“Chúc Nhị đợi đến lúc Mộ Dung công tử tưới hoa xong, lặng lẽ trộm hoa đi, sau đó vào phòng của hắn. Theo như cách nói của hắn ta, Mộ Dung công tử đã bị bắt đi, hẳn ta chỉ thấy được một tờ giấy.”

“Mộ Dung công tử thật là cao thủ trồng hoa Sơn Trà, Chúc Nhị nếu muốn tự lập môn hộ, đương nhiên không hi vọng hắn còn sống, vì vậy hắn ta nhanh chóng suy tính, làm hỏng tờ giấy kẻ trộm để lại. Như vậy trẻ trộm không lấy được tiền chuộc, dĩ nhiên là sẽ không giữ lại con tin. Hẳn ta để một tờ giấy khác, có thể đẩy hết tội danh lên đầu kẻ trộm, coi như là một hòn đá ném trúng hai con chim.”

“Đáng tiếc Chúc Nhị bởi vì chữ viết mà bị lộ, cứ như vậy, chắc chắn hắn ta sẽ mang tội danh trộm hoa, có trăm miệng cũng không thể chối cãi được —— về phần đêm ôm đó Mộ Dung công tử có phải là do hắn ta

bắt đi hay không, còn chưa có chứng cứ xác thật, chỉ có thể nói hắn ta từng vào trong phòng, có hiềm nghi lớn nhất.”

“Mà ta không hiểu, Kì thúc ông tại sao lại nói dối, để cho mọi người đều cho rằng Mộ Dung Thanh vào giờ dần canh ba vẫn còn ở khách sạn.”

Trong phòng tiếng kim rơi cũng có thể nghe, yên tĩnh đến đáng sợ.

Kì thúc lui về sau một bước: “Ta không có nói dối —— thật sự lúc đó ta đã trở lại khách điểm.”

Tô Từ chăm chú nhìn hắn, “Nhưng người ở bên cửa sổ gian phòng mình, làm sao có thể nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Thanh tưới hoa?”

“Đêm đó ánh trăng rất sáng ——”

“Cũng là bởi vì ánh trăng sáng, mới càng không thể tin.” Tô Từ dẫn đầu đi ra cửa phòng, dẫn mọi người đi tới đối diện phòng của Kì thúc.

Mọi người phát ra một loạt tiếng thở thật thấp, chợt hiểu ra: “Thì ra là như vậy.”

Bởi vì là đầu tháng, trăng lên phía tây xuống phía đông, đến giờ dần, ánh sáng chiếu tới đây, cây đại thụ cành lá rậm rạp, chỉ có bóng đen lớn, che tất cả phía sau. Không chỉ có như thế, Kì thúc gọi là “Nhìn thấy hắn lên cầu thang” càng không thể nào, bởi vì cái bóng lớn ấy cũng che khuất cả hàng hiên hành lang.

Kì thúc ngập ngừng nói: “Bên này nhìn không thấy tình hình bên dưới, là ta hoa mắt cũng không chừng.”

“Người nói dối là vì để chứng minh lúc mình trở lại khách điểm thì Mộ Dung Thanh vẫn còn ở khách điểm, tất cả không có quan hệ gì với người.” Tô Từ lạnh giọng, từng bước từng bước mà ép sát, “Người quen thuộc biết rõ thói quen sinh hoạt Mộ Dung Thanh, có phải thừa dịp ban đêm hắn đi tưới hoa, bắt hắn đi rồi hay không?”

Kì thúc cắn chặt răng không đáp.

Mộ Dung Đồng từ từ đi tới trước mặt Kì thúc, giọng nói khê run: “Kì thúc, phụ thân nể trọng nhất chính là ông. Nhà Mộ Dung ta. Nếu có thực có lỗi với ông chỗ nào, xin hãy rộng lượng bao dung. Chỉ là Thanh đệ thân thể không tốt, ông. hãy thả hắn trở về đi.”

Kì thúc đứng ở đó, bình tĩnh nhìn Mộ Dung Đồng, hồi lâu, sắc mặt trắng bệch: “Ta.” Rốt cuộc hắn thở dài một hơi, “Tô đại nhân nhìn rõ mọi việc, thiếu gia thật là ta bắt đi. Trong nhà mẫu thân bệnh nặng, cần dùng tiền, lúc trước ta cầu xin tiểu thư vay tiền, lại bị cự tuyệt, dứt khoát làm hoặc không làm, đã làm thì làm cho trót, dùng mê hương làm thiếu gia hôn mê, đổi lấy một ngàn lượng bạc trắng.”

“Thanh đệ đâu?” Mộ Dung Đồng vội hỏi.

“Ta không biết.” Kì thúc ngẩn ngơ rồi nói: “Nếu hôm nay bí mật bị lộ, mọi người nhất phách lưỡng tán, ta đi ngồi tù, các người cũng đừng hòng tìm được thiếu gia.”

“A, không ngờ cả hai đều là nội quỷ. Một trộm hoa, một bắt người.” Vương bộ đầu lắc đầu thở dài, “Đáng tiếc hôm nay hoa tàn người vắng, nhà Mộ Dung tiểu thư thật là đáng thương. Chỉ là như vậy, chúng ta cũng coi như có thể báo cáo rồi chứ?”

Giờ phút này bỗng nhiên trời đổ trận mưa xuân, mưa rơi như rót, người đi đường rối rít né tránh, Tô Từ dựa vào cửa, trong không khí có mùi đất tanh bị nước mưa kích thích quanh quẩn ở chóp mũi, nàng cau mày, cảm thấy có rất nhiều bất an nghi ngờ.

Quan trọng nhất. Hoa Hạc Lệnh giờ đang ở chỗ nào đây?

Ngoài cửa một nha dịch vội vã chạy vào, đưa cho Tô Từ một phong thư. Nàng hai ba động tác mở ra đọc một lần, bỗng nhiên nhảy dựng lên, chạy thẳng tới tầng hai khách điểm.

“Sư huynh, sư huynh!” Nàng đứng ở bên giường Bùi Chiêu, lớn tiếng đánh thức hắn, “Lúc trước người đi theo sư phụ học huyền thuật, sư phụ có từng đã dạy người sông núi cỏ cây đều có tình?”

Bùi Chiêu bị gọi dậy từ trong giấc mộng, hai mắt sáng như sao vẫn lười biếng khép hờ, mơ mơ màng màng sửa lại: “Là sông núi cỏ cây đều có thần.”

“Sông núi cỏ cây.” Tô Từ xoa hai tay loanh quanh trong phòng, lẩm bẩm nói, “Hoa Hạc Lệnh. Ly Hồn hoa.”

“Thế nào? Vụ án không phải đã phá sao?” Bùi Chiêu tựa vào trên giường, miễn cưỡng hỏi.

“Ta nghĩ tới một khả năng. Chỉ là rất không thể tưởng tượng nổi.” Tô Từ vuốt vuốt mái tóc, thật có cảm giác mình đầu bị cánh cửa kẹp rồi, mới có thể nảy ra ý nghĩ như vậy.

“Nói nghe một chút xem, thế giới rộng lớn, vốn có đủ thứ chuyện lạ.” Ánh mắt Bùi Chiêu dần dần khôi phục sự tỉnh táo.

Tô Từ lấy lại bình tĩnh: “Sư huynh, trên đời này có thể có một loại pháp thuật, có thể làm, làm cho hoa cỏ vật sống lại bên trong cơ thể người?”

“Hình như hơi có nghe thấy. Trong Liêu Trai dĩ văn tinh linh gì đó, loại chuyện xưa này có rất nhiều. Chỉ là người đời đều cho là đó là truyền kỳ, không muốn tin mà thôi.”

“Ta đoán Mộ Dung Đồng. Cũng không phải thật sự là Mộ Dung Đồng.” Sau một lúc lâu Tô Từ thốt lên một câu, nhưng lại là những lời này. Lời còn chưa dứt, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa nhẹ vô cùng, cũng là người nàng bố trí chỗ tối trông chừng nhà Mộ Dung.

“Tô đại nhân, một mình Mộ Dung tiểu thư đi ra ngoài thành.”

Bên ngoài thành Yên Tử.

Thanh sơn tú thủy thấp thoáng chìm trong ánh sáng hoàng hôn đặc biệt dịu dàng, trong một tòa sơn miếu nhỏ nhỏ ẩn ở chỗ này, bị một loạt tiếng vó ngựa rất nhanh phá vỡ sự yên tĩnh.

Cô gái dùng mũ trùm đầu che mặt, ghì chặt ngựa sơn trước miếu, đẩy cửa có chút mục nát ra.

Sơn miếu đã bị bỏ hoang từ lâu, lại có người đang đốt lửa trong này, hằm thuốc trên lò lửa, mùi thơm ngào ngạt bay lên.

Thiếu nữ lấy mũ trùm đầu ra, kinh ngạc nhìn chậu hoa rồng tuếch bên cạnh lò thuốc, sắc mặt chuyển trắng. Cho đến khi phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhẹ truyền đến, nam nhân trẻ tuổi từ cửa sau vòng vào , vừa thấy thiếu nữ, ôn hòa cười nói: “A tỷ, tỷ đã đến rồi?”

Tô Từ nằm ở nóc nhà, từ góc độ của nàng, có thể nhìn thấy nam nhân trẻ tuổi mắt thanh mành mành, môi mỏng nhấp nhẹ, nàng nhận ra hắn — chỉ sợ giờ phút này cả Giang Nam này người người cũng có thể nhận ra tướng mạo của hắn.

Chính là bị người đã bắt đi không rõ tung tích — Mộ Dung Thanh.

Mộ Dung Đồng từ từ đi tới trước mặt đệ đệ, trầm ngâm nhìn hắn một hồi lâu, không nói một lời, chính là bàn tay thanh thủy dừng trên khuôn mặt trắng nõn của hắn, lập tức hiện lên năm vết ngón tay.

“Hoa Hạc Lệnh đâu?”

Mộ Dung Thanh không tránh không né, chỉ chỉ lò thuốc kia: “Ở chỗ này. Đến giờ dần ngươi có thể uống.”

“Ta không có bệnh!” Mộ Dung Đồng giận đến thân thể run rẩy, “Ngươi lấy hoa Hạc Lệnh mang đi nấu thuốc, Thái hậu trách tội xuống, nhà Mộ Dung chúng ta phải làm thế nào? Ta tần tần khổ khổ chống chọi từng ngày là vì ai đây? Ngươi — người —”

“A tỷ, ta không cần nhà Mộ Dung giàu sang phú quý thế nào, ta cũng không quan tâm Thái hậu có trách tội cả nhà Mộ Dung ta hay không, nhiều năm như vậy ta chỉ biết loại hoa Hạc Lệnh này, là vì để cho ngươi có được thân thể tốt.” Thiếu niên cố chấp nhìn chằm chằm A tỷ, “Là ngươi mang quá nhiều gánh nặng trên lưng, một lòng nghĩ lời dằn dò phụ thân, muốn đưa cơ nghiệp nhà Mộ Dung hoàn toàn chính chính đến tay ta — nhưng đến lúc đó, ngươi không ở đây, tất cả những chuyện này, ta cũng không lạ gì.”

“Ta...ta sao lại không có ở đây?” Giọng nói thiếu nữ mang theo mờ ảo, chẳng thể nào kiên định, nàng nhìn nước thuốc trong lò vẫn còn đang bốc hơi nóng kia, gần như sắp rơi lệ, “Người đã biết Chúc Nhị thúc muốn trộm hoa, cho nên tương kế tựu kế, khiến Kì thúc đưa người ra khỏi khách điểm, để người ta cho là người bị bắt đi. Âm thầm trộm hoa lần nữa mang đi nấu thuốc. Đợi đến khi thuốc này nấu xong, ta cũng không thể không chấp nhận, đúng không?”

Mộ Dung Thanh cũng không phủ nhận, khẽ thấp đầu, chỉ nói: “Người thuốc uống đi, sau đó. Chúng ta liền rời khỏi nơi này, những chuyện khác không bao giờ để ý nữa, có được hay không?”

“Thanh đệ, A tỷ làm tất cả đều là vì người và nhà Mộ Dung.” Khuôn mặt Mộ Dung Đồng tái nhợt xẹt qua một chút đỏ ửng bệnh trạng, “Người. Tại sao?”

Mộ Dung Thanh ngẩng đầu lên, cười nhạt: “Ta sớm biết người là A tỷ, nhưng người cũng không phải là A tỷ.”

Giờ phút này bên trong sơn miếu nhỏ nhỏ, có vẻ như mùi hoa khi có khi không càng nồng mùi rồi. Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Mộ Dung Đồng tối hẩn lại: “Người đã biết?”

Thiếu niên nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, trong thoáng chốc hình ảnh thiếu nữ trâm hoa áo trắng trong trí nhớ cũng chồng khấp lại.

5. Chương 5

Thành Yến Tử, Mộ Dung Sơn Trang, các đại phu hết đợt này lại đến đợt khác, nhưng thủy chung vẫn không giúp tiểu cô nương đang nằm ở trên giường kia tỉnh lại.

Mộ Dung Đồng không cẩn thận té xuống ao, sau đó chìm vào nước hôn mê đến nay, ngay cả phụ thân cũng đã từ bỏ hi vọng, nhưng Mộ Dung Thanh mỗi ngày vẫn vào thăm A tỷ một chút, nói vài lời với A tỷ.

“Chao ôi, tiểu thiếu gia, lại ôm hoa của người đến thăm tiểu thư à?” Bà vú lắc đầu thở dài, “Tiểu thư e là nàng không được rồi.”

Chẳng qua Mộ Dung Thanh mới mười tuổi, lại có thiên phú dị bẩm nuôi trồng hoa Sơn Trà, ôm một chậu hoa trụi trụi trong lòng, cố chấp lắc đầu: “A tỷ sẽ tỉnh.”

Sau khi bà vú hầu hạ hẩn ngủ, lặng lẽ khép cửa.

Mộ Dung Thanh lại không ngủ được, bèn bò dậy, cầu nguyện với chậu hoa trụi trụi: “Tiểu Hạc, người mau lớn lên đi, A tỷ nói nàng vẫn muốn ngắm người, người lớn lên rồi, chưa biết chừng nàng liền khỏe lại.”

Những ngày tiếp theo, so với những lúc bình thường thì thiếu niên càng thêm chú tâm chăm sóc chậu hoa này, cho dù mầm móng bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh gì, thế nhưng hẩn vẫn cứ mỗi đêm khuya khoắc bò dậy tưới cây bốn phân, thận trọng điều chỉnh tỷ lệ bùn đất, rồi mang nó đi thăm A tỷ.

Đến ngày giao thừa kia, Mộ Dung Thanh ở lại gác đêm trong phòng A tỷ. Vốn là gốc cây trụi lủi nay đã nhú chồi non nho nhỏ, nhưng A tỷ vẫn chỉ nằm nơi đó, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Mộ Dung Thanh ăn hai cây kẹo đường, gục xuống bàn, được lò sưởi ấm đến buồn ngủ, mơ mơ màng màng lại thấy A tỷ ngồi dậy. A tỷ đi tới trước mặt hẩn, dịu dàng vén tóc giúp hẩn: “Thanh đệ, A tỷ thật sự phải đi rồi, một mình đệ phải sống thật tốt.”

Mộ Dung Thanh còn không biết cái gì gọi là “Đi”, chỉ biết kéo tay A tỷ không buông, khóc to: “A tỷ, hoa của đệ lập tức sẽ nở! Tỷ xem hoa xong rồi hãy đi mà!”

Nhưng A tỷ vẫn giẫy khỏi hẩn, đi về phía trước.

Mộ Dung Thanh khóc đến mắt cũng dính lại, có một nữ hài tử không khác A tỷ bao nhiêu từ đằng xa chạy tới. Nàng mặc váy ngắn màu hồng đào, trên tóc đen thật dài cài nửa đoá hoa tròn, tươi cười dắt Mộ Dung Đồng trở lại, cười híp mắt hỏi: “Ta trả A tỷ lại cho người, được không?”

Một câu “Người là ai” còn chưa có hỏi thành lời, vút một cái, cả hai chẳng không thấy bóng dáng.

Mộ Dung Thanh giật mình tỉnh lại, nhìn thấy A tỷ từ từ mở mắt: “Thanh đệ?”

Hắn vui mừng nhảy lên, một tiếng lại một tiếng liên tục kêu “A tỷ”, định đem chậu hoa Sơn Trà đã đâm chồi này cho nàng nhìn.

Nhưng mà, chậu hoa Sơn Trà đang thật tốt này lại bỗng nhiên héo rũ hết.

Thời gian lại một năm rồi một năm nữa trôi qua, phụ thân đã chết, nhưng để lại một phần gia nghiệp cực lớn.

Mộ Dung Thanh lại càng tỏ ra cô độc, chỉ thích nghiên cứu hoa Sơn Trà, những chuyện còn lại không hề quan tâm. Buôn bán trong nhà đều do Mộ Dung Đồng nhận lấy. Nhưng dù sao nàng cũng là thiếu nữ chưa xuất giá, nhà một đám lão nhân như Chúc Nhị thúc cũng không phục, Mộ Dung Đồng dồn hết toàn bộ tâm huyết vào gia nghiệp, thân thể dần dần kém đi.

Lòng nàng như lửa đốt, có thể thay đổi này cũng do Mộ Dung Thanh trồng được hoa Hạc Lệnh.

Mộ Dung Đồng thở dài một hơi, thầm nghĩ nếu có thể tiến dâng hoa này cho Thái hậu, cho dù là mình không có ở đây, cũng không có ai dám xem thường người đệ đệ mà ngay cả gia tộc cũng không quan tâm này.

Nhưng hoa đã không còn rồi.

Nàng ngơ ngác nhìn này chậu hoa Hạc Lệnh đã bị hái đoá hoa đi, lại nghĩ khổ tâm lần này, đúng là vẫn như nước đổ ra sông cả rồi.

“Mười năm này ta không nghe chuyện bên ngoài, toàn tâm toàn ý trồng ra loại hoa này, cũng không phải muốn làm vẻ vang cửa nhà —— chỉ muốn lấy nó làm thuốc dẫn, hoàn toàn chữa khỏi bệnh cũ cho người.” Mộ Dung Thanh từ từ đi tới trước mặt Mộ Dung Đồng, áp bàn tay ấm áp vào trên gương mặt của nàng, “Lúc A tỷ đi, người sợ ta đau lòng, vì vậy mượn thân thể của nàng. Mười năm này, là người vẫn luôn ở cùng với ta. Nhưng đây là thân thể A tỷ, ta biết rõ người sống nhờ cái này, cuộc sống mỗi một ngày cũng vô cùng gian khổ. Tiểu Hạc, phải không?”

Tiểu Hạc. Đó là hắn đặt tên cho đoá hoa Sơn Trà đầu tiên của mình.

Trong một chớp mắt chợt nhớ lại, bé trai cố chấp này, mỗi đêm đều thức dậy, tưới nước, xới đất cho mình. Khi đó bản thân mới tỉnh lại, liền nghe thấy hắn còn mang tính trẻ con tự mình trò chuyện với, xem nàng như trân bảo.

Nàng biết, hắn quá sợ, A tỷ có lẽ lập tức sẽ rời xa hắn, hắn liền chỉ còn lại một mình.

Tiểu Trà hoa liền nghĩ, đã vậy sẽ không để cho A tỷ hắn phải đi.

Nụ hoa nho nhỏ dùng hết tâm thần, cuối cùng bám vào trong cơ thể cô gái nhỏ đã không còn hơi thở.

Từ đó, sinh trưởng khó khăn, thích ứng khó khăn với cái thế giới xa lạ này, chỉ vì cùng hắn lớn lên.

Chẳng qua, suy cho cùng thì cơ thể hình người cũng khác biệt, bản năng nàng cảm thấy bài xích với “Thân thể”, rồi lại không thể không lệ thuộc vào “Nàng ấy” .

Thời gian càng dài, nàng biết chuyện này là trái lẽ trời, sẽ không lâu dài. Tâm lực ngày càng khô kiệt, cho dù mỗi ngày lặng lẽ dùng bùn đất tốt nhất Điền Tây, nàng cũng biết mình không chống đỡ được bao lâu.

Nàng chỉ hy vọng, có thể trước khi tất cả mọi chuyện kết thúc, nhà mà nàng bảo vệ này, có thể được hoàn chỉnh đưa đến trong tay Mộ Dung Thanh.

“Mộ Dung Đồng” khẽ khàng che lại gò má của mình: “Người biết khi nào?”

“Ngốc quá, năm đó là ta tự tay nuôi trồng chủng loại như người, làm sao ta lại không nhận ra? Người cho rằng tại sao ta lại dốc lòng nghiên cứu hoa Hạc Lệnh? Là để được Thái hậu yêu thích sao?” Hắc ngữ một chút, cười rất dịu dàng, “Là vì người —— hoa Hạc Lệnh có tác dụng dẫn hồn giữ hồn, người uống đi, sau này liền có thể chân chính làm người, từ nay về sau không phải chịu nỗi khổ bài xích.”

Một chuỗi nước mắt rào rào rơi xuống, “Mộ Dung đồng” ngậm cười: “Nhưng bộ dạng ta với A tỷ người giống y như nhau.”

“A tỷ sớm đã đi. Ta biết rõ người không phải.” Thiếu niên vươn cánh tay, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói, “Vinh hoa phú quý ta cũng không để ý, Tiểu Hạc, chúng ta cùng đi đi, đến một nơi không ai biết chúng ta.”

Tô Từ và Bùi Chiêu lật người nhảy xuống, liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều là ngàn vạn cảm xúc, cũng chẳng ai mở miệng.

“Làm sao người biết thân phận của Mộ Dung Đồng?” Cuối cùng Bùi Chiêu cũng không nhịn được hỏi.

“Khuya hôm đó ta đi tìm nàng, phát hiện thời gian nàng uống thuốc là vào giờ dần, canh giờ đó, cũng là canh giờ tưới cây bốn phân cho từng hoa Sơn Trà. Khi đó ta liền nghĩ, tiểu thư này có cuộc sống và ăn uống hàng ngày so với người thường, rất khác thường.”

“Còn nữa mùi thuốc này, ta nghĩ thấy có cảm giác quen thuộc. Mãi đến trận mưa to mới này, ta mới nhớ tới, đó không phải là mùi tanh của bùn đất hay sao? Ta nhớ tới trong phòng có một vài chậu không chứa bùn đất, bất giác suy đoán. Những thứ kia có lẽ chính là thuốc uống của Mộ Dung Đồng. Hoa hồn trong cơ thể nàng cần những thứ bùn đất này bổ sung.”

“Ta lại sai người đi hỏi các đại phu của Thành Yến Tử, biết khi nàng ta còn bé suýt chút nữa bị chết đuối. Các đại phu khi nói chuyện này của năm đó, đều cảm thấy người chết có thể sống lại, rất không thể tưởng tượng nổi. Ta lại hỏi hoa Hạc Lệnh, có vị đại phu già nói, hoa này sau khi phơi khô có thể làm thuốc, công hiệu chính là giữ hồn —— chỉ là thuốc này quá ít ỏi, chưa có người gặp qua bao giờ.”

“Đã ngoài dự đoán, cũng không nắm chắc được bao nhiêu.” Tô Từ nhỏ giọng nói, “Cho đến vừa rồi, ta mới có thể xác định.”

Bùi Chiêu khe khẽ thở dài: “Hoa Sơn Trà nho nhỏ cũng biết được báo ân. Núi sông cỏ cây này, hóa ra đều có tình.”

Đang nói chuyện, hai người lại thấy Mộ Dung Thanh và Mộ Dung Đồng ra khỏi miếu, xoay người lên ngựa, chạy hướng huyện thành.

“Bọn họ bỏ trốn về Thành Yến Tử ư?”

Đầu óc Bùi Chiêu xoay chuyển cực nhanh, mặt mày biến sắc: “Bọn họ đang đi tự thú, rất có thể là muốn cứu Kì thúc luôn trung thành tận tâm.”

Tô Từ ngó người, Mộ Dung Thanh tự bắt mình, trộm hoa Hạc Lệnh của Thái hậu, tội danh này biết tẩy sạch thể nào đây.

Chẳng biết vì sao, xưa nay Tô thần bổ luôn thiết diện vô tư, không vì tình riêng, giờ phút này tâm tình lại giằng co hết sức nặng nề. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy luật pháp cũng không phải là vạn năng, suy nghĩ kỹ một chút, hình như vạn vật thế gian này, cũng phải nhìn xem tình người một chút chứ.

Bùi Chiêu cười nhạt một tiếng, nắm tay nàng, nhỏ giọng nói: “Trời mà có tình trời cũng già thôi, yên tâm đi, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Hồi cuối

Hôm nay vừa lúc tiết trăm hoa, cực kỳ hiếm thấy Tô Từ mặc nữ trang, tóc búi đơn loa kể đơn giản xinh đẹp, váy ngắn màu xanh nhạt như nước gợn sóng nhẹ, giữa cảnh hội chùa náo nhiệt vừa đi vừa ngừng. Bùi Chiêu đi sóng vai với nàng, trong đôi mắt sáng như sao hàm chứa ý cười.

Thừa dịp Tô Từ đang hỏi giá tiểu thư, một bóng người chen đến bên cạnh Bùi Chiêu, nói thật nhỏ: “Vương Gia! Công vẫn lấy được rồi!”

Phi Diên trong ba ngày đổi sáu con tuần mã, rốt cuộc kịp thời chạy tới Giang Nam, tuyên đọc công văn lễ bộ: bởi vì năm nay Hoàng đế sẽ dẫn theo bách quan tể tổ, lễ bộ hạ văn, hoạt động du viên thưởng hoa tại kinh khải tạm hoãn, Thái hậu làm gương cho hậu cung, hạ ý chỉ, lệnh Giang Nam không cần dâng hoa đến. Hoa Hạc Lệnh cuối cùng vẫn không tìm lại được, sự kiện kinh sợ trên con đường hoa Sơn Trà cứ như vậy mà kết thúc, “Tỷ đệ” Mộ Dung vô tội phóng thích.

Bùi Chiêu khẽ cúi người, nói một câu ở bên tai Tô Từ.

Tô Từ ngó ra, tức thì vỗ tay kích động, trên gương mặt lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt, dưới ánh mặt trời ấm áp ngày xuân, hết sức động lòng người: “Hoàng đế bề hạ thật là anh minh. Đây là ý trời rồi, gọi là người đã có tình thân càng thêm thân!”

Bùi Chiêu sờ mũi một cái, chỉ cười không nói.

Trong tay Tô Từ còn cầm một cành hoa đào dại, nụ hoa chỉ chít, giống như sao trời, có lẽ là bởi vì vui quá, ngay cả sư huynh không làm việc đảng hoàng bên cạnh, bỗng chốc cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, cười híp mắt nói: “Sư huynh, ta mời huynh đi uống rượu nhé.”

Trong con mắt đen sâu xa của Bùi Chiêu hiện lên hình ảnh lúm đồng tiền của tiểu sư muội, mỉm cười thờ dãi: “Được.”

Phi Diên đứng một bên đóng vai người xa lạ, nhìn vẻ mặt thật thỏa mãn của chủ nhân lướt qua, lắc đầu liên tục, thầm suy nghĩ, năm đó lúc ngài đang gấp rút tiếp viện cho biên cương giữa thiên quân vạn mã, thời điểm liên tục chiến thắng, liên tiếp lấy ít thắng nhiều, nhưng cũng không có hạnh phúc như giờ khắc này. Vương Gia, ngài thật là không có tiền đồ mà.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lac-lenh>